

Arrest

nr. 292 719 van 8 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de akten van dezelfde datum waarin wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregelen van 25 februari 2020 niet langer is opgeschort.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2018 dienden K.B. en A.B. een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 juli 2018 ten aanzien van zowel K.B. als A.B. een beslissing waarbij hun verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als kennelijk ongegrond wordt afgewezen. K.B. en A.B. stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 217 014 van 18 februari 2019 verwierp de Raad het beroep dat K.B. en A.B. instelden tegen de beslissingen van 13 juli 2018 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming als kennelijk ongegrond worden afgewezen.

1.4. Op 23 april 2019 werd voor R.B. en voor N.B., de op dat ogenblik minderjarige kinderen van K.B. en A.B., een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde de verzoeken om internationale bescherming die voor R.B. en N.B. werden ingediend op 11 september 2019 niet-ontvankelijk. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 232 735 van 17 februari 2020 verwierp de Raad het beroep dat tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 11 september 2019 werd ingesteld.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 februari 2020 ten aanzien van K.B. en A.B. een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De op dat ogenblik twee minderjarige kinderen N.B. en R.B., werden vermeld op de aan A.B. gerichte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 11 september 2020 dienden K.B. en A.B. een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal nam op 21 december 2020 de beslissingen waarbij de op 11 september 2020 ingediende verzoeken om internationale bescherming als onontvankelijk worden afgewezen. K.B. en A.B. dienden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest 262 271 van 14 oktober 2021 verwierp de Raad het beroep dat tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 21 december 2020 werd ingesteld.

1.11. Op 16 november 2021 dienden K.B. en A.B. een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.12. De commissaris-generaal nam op 20 januari 2022 ten aanzien van K.B. en A.B. een beslissing waarbij hun derde verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk wordt afgewezen. K.B. en A.B. dienden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 273 771 van 8 juni 2022 verwierp de Raad het beroep dat tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 20 januari 2022 werd ingesteld.

1.14. Op 27 februari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van N.B., die op dat ogenblik meerderjarig was geworden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die bij aangetekend schrijven van 1 maart 2023, aan N.B. ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De Heer / mevrouw , die verklaart te heten

naam : [B.]

voornaam : [N.]

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Uit het administratief dossier blijkt betrokkene geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België verblijft met haar ouders en minderjarige broer. Deze behoren allemaal tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezins- en familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Daarnaast verblijft een tante van betrokkene in Duitsland en twee tantes in Griekenland. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.15. Op 27 februari 2023 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook een brief op gericht aan K.B.. Deze brief, die op 1 maart 2023 aangetekend aan K.B. werd verzonden, heeft de volgende inhoud:

*"Mijnheer,
Mevrouw,*

Op datum van 25/02/2020 maakte U het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan U nog geen gevolg heeft gegeven.

In toepassing van artikel 52/3, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel Ik U mee dat de

uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel niet langer opgeschort is. U dient derhalve opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25/02/2020.

Een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt U toegekend. U dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 09/03/2023.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de tweede bestreden akte.

1.16. Op 27 februari 2023 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook een brief op gericht aan A.B. en haar minderjarig kind R.B.. Deze brief, die op 1 maart 2023 aangetekend aan A.B. werd verzonden, heeft de volgende inhoud:

*"Mijnheer,
Mevrouw,
+1 kind [B.R.] [...]*

Op datum van 25/02/2020 maakte U het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan U nog geen gevolg heeft gegeven.

In toepassing van artikel 52/3, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel Ik U mee dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel niet langer opgeschort is. U dient derhalve opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25/02/2020.

Een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt U toegekend. U dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 09/03/2023.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de derde bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden akte. Hij betoogt dat deze akten geen aanvechtbare rechtshandelingen zijn.

3.2. Er dient te worden opgemerkt dat om ontvankelijk te zijn, een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad wordt ingesteld dient te zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of om te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

De Raad stelt vast dat de rechtstoestand van K.B. en A.B en van hun minderjarig kind R.B. niet wordt gewijzigd door de mededeling dat de uitvoerbaarheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2020 niet langer is opgeschort en waarbij wordt geduid dat dus gevolg moet worden gegeven aan deze beslissingen.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden akte.

3.2. Aangezien eerste bestreden beslissing niet is gericht aan K.B., A.B of hun minderjarige kind is het beroep ook onontvankelijk in de mate dat het door hen tegen deze beslissing werd ingesteld. Zij hebben immers niet de vereiste hoedanigheid.

4. Onderzoek van het beroep inzake het door N.B. ingestelde beroep tegen de aan haar gerichte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1.1. In een eerste middel voert N.B. de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij houdt tevens voor dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Les décisions n'ont à l'évidence pas examiné de manière sérieuse l'intérêt supérieure l'enfant, comme l'impose l'article 74/13 de la Loi.

Les enfants sont scolarisés, et le retour de la famille dans un pays qu'ils ont quitté en avril 2018 leur serait gravement préjudiciable.

R.B. est arrivé en Belgique alors qu'il n'avait que 7 ans et [K.] est née à Liège.

Quant à [N.], elle est arrivée à l'âge de 14 ans.

On imagine difficilement que ces enfants puissent s'intégrer dans une société avec laquelle ils n'ont plus aucun lien.

Par ailleurs, il faut tenir compte des circonstances particulièrement graves invoquées dans le cadre de la protection internationale et également dans le cadre de la demande de régularisation sur base de l'article 9 bis et qui vient de faire l'objet d'un rejet.

En effet, la famille est victime d'une vendetta et le retour au pays d'origine pourrait avoir des conséquences extrêmement graves pour chacun des membres de la famille et en particulier pour les enfants.

Les décisions ne sont pas motivées de manière sérieuse et violent l'article 74/13 de la loi, puisqu'il n'apparaît pas de la lecture de ces décisions que l'Office des Etrangers ait pris de manière sérieuse en compte la situation familiale et la vie privée des requérants, et plus particulièrement l'intérêts des enfants.

Les décisions résultent manifestement à l'évidence d'une erreur manifeste d'appréciation.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om N.B. het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en uiteengezet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom het hoger belang van het kind, N.B.'s gezins- en familieleden en haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat N.B. toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Hij motiveerde immers uitdrukkelijk waarom noch het hoger belang van het kind, noch N.B.'s gezins- en familieleden, noch haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen.

Met haar grief dat verweerder onvoldoende rekening hield met het hoger belang van het kind, weerlegt N.B. – die intussen zelf meerderjarig is geworden – de correctheid van verweerders vaststelling niet, dat zij geen in België of in een andere Schengenlidstaat verblijvende minderjarige kinderen blijkt te hebben van wie het hoger belang in het gedrang zou kunnen komen.

N.B. kan voorts ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder haar gezins- en familieleden niet deugdelijk heeft onderzocht. Zij toont immers niet aan dat verweerders overweging, dat de gezins- en familieleden behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien zowel haar ouders als haar minderjarige broer een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, incorrect is.

In de mate dat N.B. opnieuw verwijst naar een vendetta die haar zou verhinderen om terug te keren naar Albanië dient te worden beklemtoond dat reeds herhaaldelijk werd vastgesteld – zowel door de commissaris-generaal als door de Raad – dat dit relaas geen aanleiding kan geven tot het besluit dat zij niet in haar land van herkomst kan verblijven.

Het betoog van N.B., dat zij veertien jaar oud was toen zij naar België kwam, laat de Raad slechts toe vast te stellen dat zij het grootste deel van haar jeugd in haar land van herkomst doorbracht en dat zij dus vertrouwd is met het leven aldaar. Er kan dan ook niet worden besloten dat zij geen band heeft met dit land en dat zij zich niet meer kan integreren in de Albanese samenleving.

De toelichting van N.B. omtrent de situatie van haar minderjarige broer en zus is niet dienend, nu de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op deze verwanten. De uiteenzetting dat haar broer op zevenjarige leeftijd naar België kwam en dat haar zus in 2022 in het Rijk werd geboren laten daarenboven niet toe te concluderen dat er een beletsel zou bestaan inzake hun terugkeer naar Albanië.

De uiteenzetting van N.B. laat derhalve niet toe te concluderen dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet miskende of een kennelijke appreciatiefout maakte.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert N.B. de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Au vu des éléments qui ont été invoqués dans le cadre des différentes demandes d'autorisation des séjour formulées, il est évident que la famille ferait l'objet d'un traitement inhumain et dégradant si, compte tenu de la vendetta dont la famille est victime, elle était contrainte au retour en Albanie.

On peut également considérer que l'obligation pour les enfants de rompre la scolarité en Belgique, alors qu'ils n'ont plus aucun lien avec l'Albanie pourrait aboutir à l'existence d'un traitement inhumain et dégradant.

On imagine aisément les souffrances que subiront ces enfants, en cas de retour forcé en Albanie.”

4.2.2. Waar N.B. stelt dat het evident is dat zij en haar familieleden bij een terugkeer naar Albanië onderworpen zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, daar zij het slachtoffer zullen worden van bloedwraak en gelet op de elementen die in het kader van de verschillende verblijfsaanvragen werden aangehaald, dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen nadat de commissaris-generaal herhaaldelijk vaststelde dat het gezin niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal lichtte daarbij duidelijk toe waarom het relaas betreffende het risico om slachtoffer te worden van bloedwraak niet toelaat te oordelen dat N.B. en haar familieleden in hun land van herkomst het slachtoffer dreigen te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Ook de Raad kwam in zijn arresten van 18 februari 2019, 17 februari 2020, 14 oktober 2021 en 8 juni 2022 tot dit besluit. N.B. kan dan ook niet voorhouden dat dit betoog niet werd onderzocht of dat het zou toelaten een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te onderbouwen.

Tevens moet worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig gegeven wordt aangehaald waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat de eerste bestreden beslissing toch tot gevolg zou kunnen hebben dat N.B. in Albanië zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Door louter te beweren dat er een verplichting zou zijn om haar schoolloopbaan in België te onderbreken, terwijl zij geen enkele band met Albanië meer heeft, en dat men zich makkelijk het leed van de kinderen kan voorstellen bij een gedwongen terugkeer naar dat land, maakt N.B. een dergelijk risico totaal niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. N.B. voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“L'article 2 de la Convention Internationale relative aux Droits de l'Enfant, interdit de sanctionner des enfants en raison de la situation administrative de leurs parents.

A aucun moment les décisions n'exposent en quoi il serait conforme à l'intérêt des enfants d'être éloigné du territoire belge et de devoir dès lors abandonner leur scolarité.

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège les attaches durables qu'un étranger arrivé en bas âge en Belgique peut y avoir nouées.

Cette disposition peut également être invoquée par [N.B.], même si elle est aujourd'hui majeure.

En ce qui concerne les enfants mineurs, la Cour Constitutionnelle dans son arrêt du 7 mars 2007 a relevé que « l'obligation de tenir davantage compte de l'intérêt de l'enfant dans les procédures judiciaires se déduit des articles 3 et 12 de la CIDE ».

Dans un autre arrêt du 15 mars 2006 n°43 « la Cour relève que les droits reconnus aux enfants doivent être garantis de manière égale (art 2 CIDE et art 10,11 et 191de la Constitution) et que les enfants qui sont dans un centre d'accueil doivent pouvoir bénéficier du respect notamment des articles 24 et 27 de la même Convention et du droit à l'éducation et notamment le droit à l'enseignement primaire et secondaire en sorte que : « il revient au Juge administratif ou au Juge de l'ordre judiciaire, sur la base

de l'article 159...d'annuler ou d'écarter les modalités d'octroi de l'aide sociale qui porterait atteinte au respect de ces droits».

Cet arrêt fait apparaître la nécessité de prendre en considération les dispositions de la CIDE et l'obligations qui est faite aux Etats de tenir compte de l'intérêt des enfants comme considération primordiale.

De son côté, le CCE a annulé une décision de l'Office des Etrangers le 24 janvier 2017 (arrêt N°181.194) en relevant que «les enfants des requérants ne connaissent que l'éducation belge et ils n'ont pas fait l'objet d'une enquête approfondie sur la possibilité, même temporaire, de poursuivre leur éducation dans un pays qu'ils ne connaissent pas, dans une langue qu'ils ignorent ».

Quant à la CEDH, elle a dans son arrêt Josef/Belgique du 27 février 2014 relevé que :

« §127 lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent ».

Le même arrêt en son paragraphe 138 rappelle l'obligation des autorités nationales de devoir tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, y compris en matière d'immigration.

Les décisions entreprises n'ont à l'évidence pas pris en compte de manière sérieuse l'intérêt des enfants, pas plus que celui de N.B., devenue majeure.”

4.3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat N.B. ouder is dan achttien jaar en dat er geen redenen zijn om te besluiten dat zij, ondanks haar leeftijd, nog onder het toepassingsgebied zou vallen van bepalingen die van toepassing zijn op kinderen. Derhalve kan zij niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag stelt immers dat voor de toepassing van dit verdrag onder een kind wordt verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt. Het betoog van N.B. dat zij zich, als volwassen vrouw, toch nog op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag kan beroepen ontbeert een juridische grondslag.

4.3.2.2. Daarnaast moet, wat betreft de aangevoerde schending van het recht op een privé- en gezinsleven, worden benadrukt dat N.B. nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de eerste bestreden beslissing geen einde maakt aan enig bestaand verblijfsrecht. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen.

Voorts merkt de Raad op dat hoe dan ook niet kan worden aangenomen dat het gezinsleven van N.B. door de bestreden beslissing in het gedrang komt, aangezien alle gezinsleden onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

N.B. maakt tevens niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de eerste bestreden beslissing ernstig wordt geraakt.

Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van N.B. een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld tegen de tweede en de derde bestreden akte en in zoverre het werd ingesteld door K.B. en A.B., in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind R.B., tegen de eerste bestreden beslissing en er werd door N.B. geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de door verweerder inzake de vordering tot schorsing opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK